

VĚŽNĀK

KOMPAS TŘEŠTSKÉ PARNOSTI

SLOVO OTCE TOMÁŠE

Nejsme stroje, je třeba změnit činnost
a věnovat se také své duši.

JAK TO VNÍMÁM

... jde o možnost ukázat, že věřící jsou
součástí občanské společnosti ...

15. 6. 2014 / Č. 88

www.tre-fa.cz
redakce@tre-fa.cz

redakce

P. Tomáš Caha
Mgr. Květa Zažimalová (KZ)
Lenka Mezerová

jazyková korektura

Mgr. Květa Zažimalová

autoři dalších příspěvků

Bohumír Vrátil (BV)
Mgr. Jan Zach (Jan)
Marta Mrázková (Mrazička)

typografická úprava

Mgr. David Zažimal

distribuce

Distribuci zajišťuje redakce
v počtu 190 výtisků.

adresa redakce

B. Němcové 570, Třešť 589 01

kolportéři

redakce; Staňkovi;
Duchanovi; Bambulovi;
Hynkovi
a kolportéři z bratrských farností

**Stanovisko redakce
se nemusí ztotožňovat
s obsahem zveřejněných
příspěvků.**

**Anonymní příspěvky
nezveřejňujeme!**

STR.	NÁZEV
3 slovo otce Tomáše
4 modlitba před dovolenou / Gedeón
5 100 let od začátku 1. světové války
6 kdysi ke mně mluvili o Duchu svatém
7 Upovídaný milenec / apoštol Evropy
10 šest pravd víry - známe je?
11 jak to vnímám
12 u sv. Kunhuty v Kostelci se otevřelo ...
13 duchovní cvičení - Velehrad
14 krev za krev
15 na Vysočině / Matka a cizinec
16 „potáborově-předtáborový“ víkend v Měříně
17 diecézní výlet ministrantů ...
19 jeden den na Petrově
20 pozvánka do kina
21 doporučení pana faráře otce Tomáše
22 diář otce Tomáše/Národní pouť rodin
23 příběhy obrácení v ČT/ pouť k pramenům
24 informace

Uzávěrka příštího čísla bude 31. srpna 2014!
NÁKLADY NA TOTO ČÍSLO ČINÍ 16,- Kč.

S LOVO OTCE TOMÁŠE

Milí farníci,

končí nám další školní rok a nastává čas prázdnin a dovolených, na který se většina z nás těší. Umět aktivně odpočívat a nabírat nové síly je pro člověka důležité. Nejsme stroje, je třeba změnit činnost a věnovat se také své duši. Nabízím Vám několik rad od Johna Pellowa pro trávení volného času:

1. *Vymez si každý den nějaký čas na svého koníčka, který tě uvolňuje a uklidňuje.*
2. *Vyjdí si častěji do přírody. Sleduj a poslouchej šum lesa, vlny na vodách potoka, řeky, rybníku či jezera. Podívej se i vzhůru a obdivuj hvězdy.*
3. *Přečti si svou oblíbenou knihu či báseň.*
4. *Zamýšlej se nad svou poslední těžkostí, krizí a najdi v ní nějakou pozitivní stránku.*
5. *Vzpomeň si na své oblíbené vtipy a směj se!*

Co nás v nejbližší době čeká?

Prázdniny zahájíme táboračky ve všech třech farnostech a týden poté se děti a mládež vydají na tábor. Obě dvě skupiny chci navštívit a prožít s nimi jeden táborový den.

Už po několikáté se můžeme zúčastnit mše sv. u pramene Dyje, tentokrát v sobotu 12.7. v 10:30 hodin. Hlavním celebrantem bude náš známý Jenda Krbec, který bude při té příležitosti slavit 5. výročí od nezapomenutelné „mokré“ primice.

Od neděle 17. srpna do soboty 23. srpna bude pobývat v našem městě asi 400 mladých animátorů z celé republiky. Na toto setkání přijedou i mnozí biskupové. Naši farnosti je nabídnuta účast na mších svatých každý den, na koncertě skupiny Adoráře a na divadle Oscar a růžová paní. V rámci tohoto týdne se ve středu ve 13:30 hod. uskuteční ve spolupráci s Městem Třešť, farností a mladými animátory vzpomínková a modlitební akce u pomníků padlých z 1. světové války.

Nad Třeští směrem na Šibeniční vrch nad křížovou cestou je krásné místo, možná pro některé zapomenutý obrázek korunování Panny Marie. Je to místo, kde je krásný výhled na Třešť. Pokud bude příznivé počasí, zvu vás 27.8. v 18 hodin na mši svatou, která bude sloužena nad Třeští za Třešť.

Poslední sobotu v srpnu plánujeme s panem farářem z Batelova pořádat cyklo-upout' po kostelích, kaplích a křížích v okolí Třeště a Batelova. Účastníci budou mít možnost nahlédnout dovnitř do kostela a dozvědět se krátkou historii a zajímavosti spojené s místem.

Velkou událostí bude pro kostel v Kostelci pořízení nového kamenného obětního stolu a ambonu a jeho posvěcení brněnským biskupem Vojtěchem Cirklem v sobotu 13. 9. v 10 hodin při slavné mši svaté za účasti německých rodáků. Budu rád, když přijede i vy z ostatních farností na tuto slavnost.

otec Tomáš

MODLITBA PŘED DOVOLENOU

Pane, Ty ses dovedl vydat až do konce svých sil pro druhé, když byl k tomu čas - ale Ty ses dovedl také zastavit a odpočívat, když k tomu byl čas. Tys dovedl zavést své učedníky do ústraní, aby si odpočinuli. V mlčení, tichu a samotě jsi hledal odpočinek pro sebe i pro druhé.

Máme před sebou dovolenou, Pane. Pomoz nám Ty sám, abychom dokázali dobře využít tohoto času svého odpočinku.

Příliš jsme si zvykli žít stále v hluku a mezi množstvím lidí. Kempinky i všechna výletní místa bývají teď přeplněny. Na koupalištích, na plážích - tělo na těle. I v přírodě nás ohlušují magnetyfony, telefony...

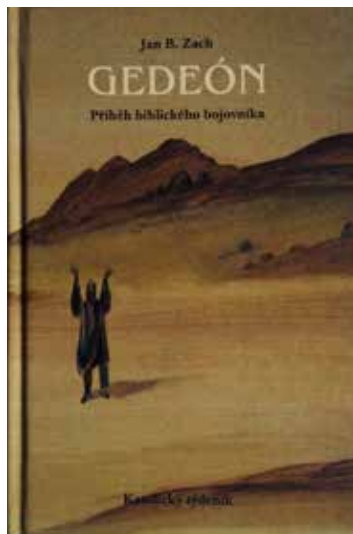
Dovedeme urazit stovky, tisíce kilometrů, abychom se mohli pochlubit, kde až jsme byli a co všechno jsme viděli... Rádi bychom strhli za několik dní své dovolené všechno, co jsme nestačili udělat během roku doma, na chatě, chtěli bychom se více věnovat i svým oblíbeným „koníčkům“...

Čtěli bychom toho stihnout mnoho, Pane.

Pomoz nám nepodlehnout tomuto pokušení! Především dej, abychom Tě zkusili hledat, objevovat, setkávat se s Tebou! Potřebujeme ticho, abychom slyšeli Tvůj hlas, Pane. Ať dovedeme být vynalézaví, až budeme hledat ticho, samotu, klid. Ať se dovedeme ztišit někde v zapadlém koutě lesa, na rozkvetlé louce, v podvečer na břehu rybníka, na vrcholu hor, v opuštěném kostelíku...!

Ať dovedeme být v tichu před Tebou a naslouchat! Ať dokážeme využít doby své dovolené k tomu, abychom tváří v tvář Tobě samému, Pane, dovedli zvážít a zhodnotit uplynulý rok, svůj život, svou práci, své jednání, svůj vztah k nejbližším, k rodičům, k manželce, manželovi, dětem, přátelům, sourozencům... svoji lásku k Tobě, sílu své víry, životnost své naděje a důvěry, že Ty sám mi ukážeš mé prázdninové cesty...!

otec Tomáš

GEDEÓN PŘÍBĚH BIBLICKÉHO BOJOVNÍKA

Začátkem května mi vyšla v nakladatelství Katolický týdeník knížka *Gedeón, příběh biblického bojovníka*. Psal jsem ji pro sebe jako příběh o hledání a rozhodování, o vztazích k nejbližším i k Bohu, ale první reakce jsou i takové, že čtenáře zaujal dobrodružný příběh.

Autorské výtisky k dispozici už nemám, ale zájemci se mohou ptát v knihkupectvích. Přeji Vám příjemné počtení!

Jan B. Zach

100 LET

OD ZAČÁTKU 1. SVĚTOVÉ VÁLKY A VZPOMÍNKA NA DĚDEČKA

28. července uplyne 100 let od vypuknutí 1. světové války, která trvala 4 roky a zasáhla Evropu, Afriku a Asii, ale bojovalo se i na moři u Austrálie či Jižní Ameriky. Vyžádala si víc jak deset milionů obětí, z toho skoro 200 tisíc Čechů a Moravanů. Přesná čísla však neexistují. V naší zemi není snad jediná obec, kde by nestál pomník s připomínkou obětí. Během posledních sta let nebyla častokrát politická vůle události 1. světové války připomínat v celé šíři pravdy. Tyto skutečnosti jsou podnětem k zastavení se. Jako společenství věřících bychom měli vnímat nejen děsivé číslo padlých, hrůznost nezodpovědného velení vojsk, ale i stopu duchovního zla, které s jistotou zasáhlo mnoho míst Evropy i celého světa včetně naší země. Proto naši biskupové nás vyzývají, abychom si připomenuli tuto skutečnost a vybědli tak i ostatní občany našeho města, abychom společně prosili za naše předky, jejich rodiny, a za smíření a odpuštění spáchaného zla a také za mír pro naši i budoucí generace. Nejde o oslavu, ale o události s duchovním přesahem, které po celé století čekají na smíření.

Všechny vás zvu na pietní vzpomínku, krátkou smírnou pobožnost spojenou s modlitbou za mír ve světě, která se uskuteční ve středu 20. srpna 2014 ve 13:30 hod. u pomníku Na Hrázi za přítomnosti pana starosty Vladislava Hynka, biskupa Pavla Posáda a mladých animátorů.

Rád bych se s vámi podělil o živou vzpomínku na mého dědečka Václava, který byl vojákem v 1. světové válce, a jak byl Pánem Bohem zachráněn.

Můj dědeček Václav Jeleček se narodil 24. září 1889 ve Výčapech a ve věku 25 let byl povolán na Východní frontu do 1. světové války. Byl nejstarším synem ze 7 dětí rodičů Jana a Marie Jelečkových na domě ve Výčapech č. 23. V 1. světové válce bojoval 4 roky a následně 3 roky byl těžce nemocen. Nejprve bojoval na rakousko-uherské

frontě a později v ruské legii. Na frontě jezdil jako voják na koních. Ve válce v Rusku těžce onemocněl, prodělal nemoc tyfus a byl úplně vyčerpán až k smrti. Ležel bez známky života a druzí vojáci ho považovali již za mrtvého, vzali mu zbytek vody i chleba a odešli od něho. On je však vnímal, ale nemohl naznačit, že je živý. Ve velké smrtelné úzkosti prosil Boha o pomoc a slíbil, že když se vrátí domů, postaví v obci 3 kříže. Ruští lidé ho tam našli, pomohli mu a on se s pomocí Boží uzdravil.

I když 1. světová válka skončila v roce 1918, dědeček se vrátil o 3 roky později, tak dlouho to trvalo, než se uzdravil a mohl se vrátit domů. Jeho cesta byla strastiplná a vedla přes celé Rusko do Vladivostoku, přes Japonsko, Čínu, Indický oceán až do Středozemního moře a poté do Československa. Rodiče a sourozenci již nečekali, že by se mohl vrátit z vojny, a když přišel nečekaně domů, vůbec ho nepoznali, tak byl zbídačený. Rodiče se ptali na dvoře, kdo že to přišel. Odpověděl: *Já jsem váš syn Václav*. Když se vrátil Václav Jeleček domů a dozvěděl se to jeho spolubojovník z Přílohan, že žije (on se také domníval, že tam v Rusku zemřel), přišel ho navštívit. Byl velmi překvapený, že to přežil!

Svůj slib Bohu splnil a brzy po návratu v letech 1921-1922 spolu se svými bratry pokácel stromy ve svém lese a zhotovil kříže. Každý kříž z dubového dřeva měl na výšku 10m a rozpětí 4m. Na dřevěných křížích bylo na plechovém podkladě namalováno tělo ukřižovaného Pána Krista a pod ním obraz Bolestné Panny Marie.

První kříž postavil u silnice směrem na Ratibořice (nyní ke hřbitovu), druhý kříž postavil u silnice směrem k Hornímu Újezdu (u Bahen) a třetí kříž postavil u silnice směrem k Mikulovicím.

P. Tomáš Caha

KDYSI KE MNĚ MLUVILI O DUCHU SVATÉM ...

Kdysi ke mně mluvili o Duchu svatém dva svatí lidé, od nichž bych to nečekal. Já, pro kterého byl objev úcty k Duchu svatému projev mládí a něčeho nového, pulzujícího a dynamického, něco, co se neshodovalo příliš s ničím tradičním.

Jedním z těch svatých lidí byl stařeček kněz, páter Alois Bumbálek, třeštský rodák, kterému jsem se učil ministrovat. Byl už jsem dospělý a měl jsem před svatbou. Říkal mi: „*Modli se k Duchu svatému, pros o světlo, o pomoc.*“ A stařečkovi se v dětských očích radostně blýskalo.

Druhým svatým člověkem byla devadesátiletá stařenka paní Voříšková z Nymburka. Celý život žila v hlubokém láskyplném vztahu jako katolička se svým manželem evangelíkem a hluboce milovala Pána Boha. I ona měla krásné dětské oči a taky se v nich leskly plaménky, když mi říkala: „*Honzíčku, modlete se k Duchu svatému. On je tak krásný...*“

A naučila mě modlit se tuhle modlitbu a já Vám ji ke svátku letnic nabízím:

Litanie k Duchu svatému

vysvětlivka:

DS = *Duchu svatý* | ☐ = *Budíž veleben*

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému, jako byla ...

Sestup DS z trůnu velebnosti své a učiň si stánek v srdci sluhy svého ☐

• DS, jenž jsi Otcem a Synem uctíván – nauč mě žít podle vůle nejvyššího ☐

• DS, jenž sídlíš v srdci Božího Syna – nauč mne Tebe poznávat a milovat ☐

• DS, jenž se staráš o slávu Boha Otce – nauč mne žít v odevzdanosti a nezdolné důvěře v Boha ☐

• DS, ohnivých jazyků znamení – zapal v mém srdci oheň své lásky ☐

• DS, Ty, jenž nemáš tváře ani jména – nauč mne správně se modlit ☐

• DS, jenž mluvíš ústy proroků – nauč

mne žít v pokoji a míru duše ☐

• DS, ohnisko lásky planoucí – nauč mne žít moudře a trpělivě ☐

• DS, všemi dary vládnoucí – nauč mne žít v pokoře a skromnosti ☐

• DS, jehož pokladnice přetékaají – nauč mne chápat cenu utrpení ☐

• DS, jehož pokladů neubývá – uchraň mne vši sebelásky a pýchy ☐

• DS, jehož bohatství nikdo nespočítá – nauč mne čelit zbytečným myšlenkám a představám ☐

• DS, z jehož plnosti jsme všichni obdrželi – nauč mne mlčet i co mám mluvit v pravý čas ☐

• DS, láska věčná – nauč mne, abych dával dobrý příklad ☐

• DS, dobroto neskonalá – dej mi vytrvalost v dobrém ☐

• DS, sladký utěšiteli – nauč mne správně jednat s lidmi ☐

• DS, milý duši příteli – nauč mne nikoho neposuzovat, na křivdy nevzpomínat ☐

• DS, světlo duši blažící – nauč mne vidět potřeby druhých, abych nezanedbával dobré skutky ☐

• DS, Otče ubohých – osvěcuj mne, v čem pochybuji ☐

• DS, jenž konaš v duších zázraky – veď mne bdělostí k dokonalosti ☐

• DS, jenž znáš budoucnost vesmíru – pomoz mi, abych se vymanil z područí těla a ďábla ☐

• DS, jenž znáš budoucnost moji – svěřuji do Tvé ochrany a péče svoji rodinu, přátele, dobrodince a všečen lid ☐

• DS, s Tvoji božskou pomocí nauč mne žít ke cti a slávě Boží, spásu duší a radosti Matky Boží, abych mohl dobře umírat jako sluha užitečný ☐

Amen
Jan

UPOVÍDANÝ MILENEC

Anthony de Mello

Ptačí zpěv, Brno 1997

Jistý muž již dlouhé měsíce nabízel své milované lásku, leč byl stále odmítán a velmi tím trpěl. Nakonec jeho milá svolila. „Přijď tam a tam, tehdy a tehdy.“

Dala mu vědět.

V danou hodinu na daném místě konečně usedl vedle své milované. Pak hned sáhl do kapsy a vytáhl svazek milostných dopisů, které jí za ty poslední měsíce napsal. Byly to dopisy plné vášně, ze kterých bylo patrné, jak trpěl a jak neskonale toužil zažít rozkoš láskyplného spojení. Začal je své milované předčítat. Hodiny ubíhaly a on četl a četl.

Nakonec ho ta žena přerušila: „Ty jsi ale pitomec! Všechny tyhle dopisy jsou o mně a o tom, jak po mně toužíš. A teď tady s tebou konečně sedím a ty se zabýváš hloupými dopisy!“

„Já tady s tebou jsem,“ říká Bůh, „a ty se mnou pořád zabýváš ve své hlavě, mluvíš o mně svým jazykem a hledáš mě ve svých knihách. Kdy už konečně zmlkneš a uvidíš?“

pro Věžník vybral
Jan

APOŠTOL EVROPY VE 12. STOLETÍ

Vzhledem k tomu, že sv. Norbert, zakladatel řádu premonstrátů, který má svátek 6. června, byl horlivým kazatelem ve středoevropských zemích (Německo, Francie, Holandsko), i vzhledem k tomu, že se premonstrátský klášter a fara nacházejí v blízkosti naší farnosti (Nová Říše a Jihlava, u sv. Jakuba), rozhodl jsem se napsat pojednání o něm. Pro krátkost času k odevzdání jsem nesestavoval jeho životopis sám, ale našel si ho na internetu. Je vyzván i jako přímluvce za dobrý porod. To jsem dodnes o něm nevěděl!

Svatý Norbert pocházel ze středního Porýní. Vyburcován z lehkomyšlného života začal žít v přísném odříkání, modlitbách a studiu. Oddán apoštolátu přiváděl lid ke Kristu, usmiřoval zneprátelená města a vynikal úctou k Nejsvětější svátosti. Ve Francii v údolí Premontre založil klášter premonstrátů. Stal se magdeburským arcibiskupem, reformátorem duchovního života. Jeho

chudoba, pokora, horlivost a neohroženost mu vyvolaly nepřátele. Vyzýval k šíření víry mezi Slovany. Při uložení jeho ostatků v Praze byl vřazen mezi české patrony.

ŽIVOTOPIS PRO MEDITACI SVĚTEC EUCHARISTIE

Narodil se v německém městě Xanten u hranic s Holandskem. Patřil do šlechtického rodu pánů z Gennepu. Rodiče Herbert a Hedvika ho určili pro duchovní dráhu, protože rodové dědictví bylo předurčeno jeho staršímu bratru.

Otec je uváděn jako správce xantenského hradu, kraje a majetku kolínského arcibiskupství. Hovoří se o jeho činnosti ve službách arcibiskupa. Norbert ve velmi mladém věku obdržel kanovnické místo v kapitule svatého Viktora v Xanten, spojené s větším důchodem, tehdy církevním právem nazývaným beneficium. Také

se brzy zařadil mezi vzdělance své doby. Měl nadání, vynikal v ústním projevu a to prý uplatnil zejména v diplomacii. Cesta kněžství ho nelákala. Jako kanovník přijal podjáhenské svěcení, ale žil světským životem bohatých. Z arcibiskupské kurie odešel ke dvoru císaře Jindřicha V., který ocenil jeho obratné vystupování a jmenoval ho svým sekretářem a asi i kaplanem. Po 9 let se pohyboval všude s císařem. V roce 1111 se vydali do Říma. Císař se rozhodl vynutit si na papeži potvrzení investitury, týkající se dosazování biskupů. Papež Paschal II. byl zajat, povolil a Jindřicha dle jeho přání i korunoval. Norbertovi se císařovo jednání přičilo a papeže hned prosil za odpuštění. Papež v dalším roce sám odsoudil svůj čin jako čin ze slabosti. Norbert u císaře zůstal asi do svých 30 let, i když vztahy mezi nimi ochladly, protože Norberta trápilo svědomí. Proto také v roce 1113 odmítl i císařovu nabídku na biskupství v Cambrai. Po odchodu od císaře, který byl pro své jednání uvržen do klatby, se Norbert začal měnit.

V roce 1115 prý cestoval na koni do vestfálského Wredenu a přitom ho zastihla bouře. Omráčen bleskem spadl s koně. Když se probal, vnímal to jako Boží výzvu k dokonalému

obrácení. Výzvu přijal, zřekl se pohodlí i světských zájmů a odešel do benediktinského kláštera sv. Michaela v Siegburgu. Tam se rozhodl k životu v pokání a v kněžské službě. Po potřebné přípravě přijal v prosinci kněžské svěcení a na další přípravu se vrátil do kláštera. Na Hromnice r. 1116 slavil v Kolíně nad Rýnem primici. Při ní řekl: *„Jaká zaslepenost bažít po slávě, která pomine, hledat bohatství, které ochuzuje duši a milovat svět, ve kterém není radovánky bez trní a v němž duše nenalezne pokoj.“* Vyzval také světské duchovní k obrácení a byl nazván pokrytce. Hovořil ke spolukannovníkům, které vyzýval k apoštolátu. Ti jím však pohrdli natolik, že najali klerika, který mu plívl do tváře.

Norbert žil dál tři roky v odloučení, s hlubokou úctou k eucharistii, a získával formaci pro nastávající apoštolát. Vzdal se kanovníctví a rozdal majetek. U papeže Gelasia II., který dlel ve vyhnanství ve Francii, si vyprosil souhlas a požehnání k činnosti apoštoláckého misionáře. Jeho ročním působištěm byla Francie, Belgie a Porýní. Snažil se vést posluchače ke smíření s Bohem i se všemi lidmi. Učil o potřebě svátostí, o křesťanské lásce a o naději ve věčnou spásu. Připojovali se k němu někteří žáci a vznikala stále větší potřeba nějakého sídla.

Po smrti Gelasia II. nastoupil Kalixt II. a při jeho návštěvě Remeše ho Norbert požádal o znovupotvrzení své činnosti. Papež z podnětu laonského biskupa mu doporučil působit v jeho diecézi na severu Francie. Norbert chtěl tedy reformovat laonské opatství, jenže se mu to nezdařilo a proto se na jaře r. 1120 usadil se svými následovníky v údolí Premontré a založil tam novou komunitu. Dal tak vznik novému řádu řeholních kanovníků, kteří se dle místa vzniku začali nazývat premonstráty. Řeholní stanovy převzali od sv. Augustina, který se podle legendy Norbertovi zjevil. Hlavní zaměření řádu se týkalo co nejdokonalejší pastýřské služby ve farnostech s důrazem na důstojné slavení bohoslužeb a liturgickou výchovu věřících. Premonstrátským oděvem se stala bílá tunika se škapulířem a cingulem.

Hod Boží vánoční r. 1121, kdy složil Norbert slavné řeholní sliby, bývá uváděn jako datum vzniku řádu. Snad i proto nejstarší vyobrazení sv. Norberta jej ukazuje s Matkou Boží, držící malého Ježíše. Od tématu se neodchylují ani obrazy, na nichž je skrze Matku Boží předávána Dítěti Ježíši slibová listina. Mariánskou cestu k Ježíši a mimořádnou úctu k eucharistii nacházíme v životě významných světců jako zřetelný základ svatosti, ke které bychom je měli následovat.

Pro nový chrám, který v Premontré vybudovali, se Norbert vypravil získat ostatky svatých mučedníků do Kolína. Tam po noční modlitbě oznámil, kde je pohřbena jedna z družek sv. Voršily a sv. Gereon, spolubojovník sv. Mořice. Neočekávaně nalezené ostatky byly slavnostně přeneseny do Premontré.

Podle nejstaršího životopisu přišla jedna žena za Norbertem pro radu kvůli neplodnosti se svým mužem, od něhož by se raději odloučila, než aby byla bez potomstva. Norbert ji zbavil nesprávné touhy, povzbudil ji Božím slovem a předpověděl jí brzké narození syna a pak i dalších dětí, což se vyplnilo. S tímto příběhem souvisí účinné vzývání sv. Noberta s prosbou o jeho přímlyvu za matky očekávající narození dítěte. Rovněž sestry premonstrátky z Doksan zahrnují nastávající matky do svých současných přímlyvných modliteb.

V roce 1124 cambraiský biskup povolal Norberta do Antverp v Belgii, aby pomohl potírat bludné učení Tanchelma, který vystupoval jako horlivý reformátor. Při kritice nepořádného života duchovních popíral církevní hierarchii a svátosti, zejména eucharistii. Vznikly kvůli tomu bolestivé rozbroje. Norbert dokázal přesvědčit o pravém učení církve a nastolit mír.

Péče o komunitu, kterou Norbert založil, nebyla cílem jeho života, i když se do Premontré z apoštolských cest vracel. V roce 1126 při návštěvě Říma dosáhl potvrzení premonstrátského řádu. V témže roce byl jmenován arcibiskupem v Magdeburgu ve středním Německu a službu na naléhání nadřízených přijal v červenci, po biskupském svěcení. Do své nové katedrály, v níž byl slavnostně vítán, vstoupil bos a v mnišském oděvu. Uchoval si pokoru a asketický způsob života, proto nevedl dvůr, jak bývalo zvykem u biskupských hodnostářů. Obnovu duchovního života začal od kněží a obnovováním klášterů. Pro plné

vytížení v novém postavení předal vedení kláštera v Premontré Hugovi de Fosses.

Norbert také vymáhal šlechtou uchvácené církevní majetky. Neoprávnění držitelé se spojili s odbojnými kněžími a švali proti Norbertovi lid, kterému namlouvali, že Norbert chce z chrámových oltářů odcizit ostatky svatých pro svůj řád. Napaden byl přímo v katedrále a služebník, který se ho snažil chránit, byl těžce raněn. Na Norbertovu ochranu zasahoval i císařský správce města a pravověrní kněží ukázali vzbouřencům domněle odcizené ostatky. Hlavy vzbouřenců zchladila prý klatba, pro kterou pak prosili o odpuštění.

K prosazování reforem měl Norbert také pozvány své duchovní řádové syny. Jako horlivý arcibiskup podporoval šíření evangelia ve východních krajích, kde ještě křesťanství nebylo zakořeněné. Jím šířené hnutí a celoživotní apoštolské působení je označováno jako eucharistické.

V letech 1130-32 se zasazoval o uznání papeže Inocence II. proti nezákonnému Anaklétovi, zejména i na dvoře císaře Lotara II., kterého provázal do Říma, a tam se zasloužil o vyřešení některých choulostivých záležitostí.

Tvrdý život a nadměrné úsilí vyčerpaly padesátiletého arcibiskupa a na Zelený čtvrtek r. 1134 odsloužil s velkou vroucností poslední mši svatou. Dolehlo na něj pak vážné onemocnění, kterému 6. června podlehl.

Zájem o jeho tělo pak měla katedrální kapitula i premonstráti a císař rozhodl v jejich prospěch. Pohřbili ho v kostele Panny Marie. Svatorečil jej Řehoř XIII. v roce 1582. V té době se po severní Evropě šířil protestantismus a premonstrátský kostel obsadili protestanti. Katolické kláštery proto usilovaly o světcovy ostatky. Po složitých vyjednáváních se začátkem roku 1627 podařilo opatu Questenbergovi získat vzácné relikvie i pro Strahovský klášter v Praze.

Založení premonstrátských klášterů v Čechách a na Moravě:

- Strahov 1143 (tam je sv. Norbert pochován)
- Teplá 1193
- Želiv 1139

- Nová Říše založen 1211 jako ženský, ten byl v 15. stol. zničen husity, 1611 obnoven jako mužský
- fara u sv. Jakuba v Jihlavě, od 13. stol. spravována premonstráty, 1611 přišli bratři ze Strahova

PŘEDSEVZETÍ, MODLITBA

Máme před sebou příklad úcty k eucharistii i k životu. Láska k živému Bohu v eucharistii musí růst i v mém životě a také úcta k životu, který je darem od Boha a v současné době potřebuje obhajobu. Prvním desátkem růžence poprosím, aby Bůh pro přímluvu sv. Norberta dal našemu národu poznat, že dítě je nezasloužený dar. A aby osvobodil ty, kteří jsou touhou po dítěti zaslepeni a podstupují těžce hříšné metody umělého oplodnění.

Bože, Tys dal své církvi svatého biskupa Norberta a naplnil ho láskou k modlitbě a pastýřskou horlivostí; na jeho přímluvu dávej i dnes svému lidu pastýře podle svého srdce a hojnou duchovní pastvu. Prosíme o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

(závěrečná modlitba z breviáře)

MODLITBA Z HODINEK KE CTI A CHVÁLE SV. NORBERTA Z R. 1749

Svatý Norberte, velký a věrný služebník Boží, ctiteli tajemství narození našeho Spasitele počatého neposkvrněnou Pannou bez porušení panenství a zrozeného bez bolesti, obrácím se na tebe, jenž jsi vznik svého řádu spojil s dnem narození Ježíše Krista.

S pokorou tě prosím, jako zvláštního ochránce, aby Bůh na tvou přímluvu dal milost donosit a porodit plod života mého (mé dcery ...).

Prosím i o Jeho milost, aby toto počaté dítě bylo křtem přijato do Kristovy církve a Jemu, našemu Pánu, celý život věrně sloužilo, abychom nakonec spolu dosáhli věčné spásy.

Skrze Ježíše Krista našeho Pána. Amen.

P. Klement Jaroslav
premonstrát

ŠEST PRAVD VÍRY - ZNÁME JE?

Jednoduchá pomůcka k zapamatování:

BŮH JE JEDEN

Jediný je Bůh a Pán,
budiž ctěn a milován.

BŮH JE NEJVÝŠ SPRAVEDLIVÝ

Spravedlivý soudce jest,
dobrým nebe a zlým trest.

JSOU TŘI BOŽSKÉ OSOBY:

OTEC, SYN A DUCH SVATÝ

Ve třech osobách je Bůh
- Otec, Syn a Svatý Duch.

BŮH SYN SE STAL ČLOVĚKEM, ABY NÁS SVOU SMRTÍ NA KŘÍŽI VYKOUPIA A NA VĚKY SPASIL

Boží Syn k nám sestoupil,
aby nás křížem vykoupil.

LIDSKÁ DUŠE JE NESMRTELNÁ

Duše lidská - učí víra,
vůbec nikdy neumírá.

MILOSTI BOŽÍ JE K SPASENÍ NEVYHNUTELNĚ POTŘEBA

Chce-li člověk dojít k nebi,
milosti je zapotřebí.

JAK TO VNÍMÁM

Dovolte mi, vážení čtenáři, podělit se s Vámi o pár osobních myšlenek a názorů spojených s projektem „Noci kostelů“. Slova díky pro realizační tým, organizátory a všechny pomocníky, participující na posledním ročníku této akce, jsme už slyšeli od otce Tomáše v kostele a zazní, a jistě zasluženě, ještě vícekrát a určitě i na jiném místě tohoto časopisu. Já bych se chtěl ale spíše v několika větech zamyslet nad zvoleným programem, nad přesahem celé akce pro život ve městě a nad návštěvníky letošního, v Třešti již 5. ročníku této bohudělné akce.

Letošní ročník se mi především líbil pro svou vyváženost programu, když duchovnější část byla směřována vhodně do kostela sv. Martina a ta pružnější, možná svěštější, určitě návštěvnícky zajímavější, potom do kostela sv. Kateřiny Sienské. Vše bylo opět, jako již tradičně, doplněno pohostinným zázemím na faře v prostoru konírny. Musím říci, že jsem třeba osobně překvapen, že závěrečný program v kostele sv. Kateřiny, od 22 hod. cca do 23:30 hod. absolvovalo cca 60 – 70 návštěvníků, což z minulosti nepamatuji, a na místě vládla příjemná a přátelská atmosféra.

Předně si myslím, že jsme udělali už před lety dobře, že jsme do toho šli. A že v realizaci projektu dále, vlastně každoročně, pokračujeme, přestože určité pochybnosti zde byly a možná i nadále jsou. Byť se ne vždy všechno povede, je

vidět, že je to dílo Bohu milé, jak řekl i otec Tomáš při mši v souvislosti s osobní zkušeností s projevem Zlého, které při konání akce zaznamenal, a které jsou potvrzením toho, že co je Bohu milé, je zlem více a intenzivněji napadáno.

Já osobně vidím tu Boží záštitu v tom, že si tato akce každoročně nachází své návštěvníky, stálé i nové, a ti jsou minimálně z poloviny, možná více, z okruhu mimo farnost. Že jde o nevěřící občany, možná hledající, ale to není úplně podstatné, hlavně jde o naše sousedy, lidi, co je potkáváme v obchodě, v práci, na úřadě, lidi, co nejsou lhostejní a zajímají se o dění kolem sebe, možná i o víru, o věřící a o jejich život. Když si uvědomím, že tato akce je pravidelně doprovázena zkouškami v podobě nepříznivého počasí, tak jsem nadšený z toho, že ti lidé vůbec v prudkém lijáku vyjdou z domu, že třeba nekoukají na televizi, že si třeba nedají doma sklenku něčeho dobrého, nebo že nejsou s přáteli někde ve vinárně nebo na pivečku, ale dorazí na akci konanou farností, v noci a v nějakém studeném kostele či kapli nebo jiném prostoru spojeném s křesťanstvím a vírou obecně. Přestože by se mohlo zdát, že počty vstupů, které neodpovídají ani skutečnému počtu návštěvníků, se snižují, myslím si, že to není směrodatné a rozhodující kritérium. Na akci potkávám každoročně lidi, o nichž vím nebo si myslím, že vím, že život ve společenství víry nepotřebují nebo nechtějí, ale

mají v sobě respekt, sympatie k víře, nebo alespoň dostatečnou míru tolerance k nám, věřícím, a k náboženským projevům vůbec. Cítím velkou potřebu poděkovat těmto lidem za to, že vůbec jsou, že o nás mají zájem, že chtějí poznat, slyšet či vidět něco spojeného s vírou. V souvislosti s touto úvahou si myslím, že Noc kostelů není, nebo by primárně neměla být, akcí evangelizační, ale akcí, která tvoří mosty, spojuje a plně začleňuje farnosti a věřící do občanské společnosti, bez primární ambice společnost přetvořit, ale dotvářet a obohacovat. Je to takový můj evergreen, že při každé Noci kostelů opakují, že jde o možnost ukázat, že věřící jsou součástí občanské společnosti, ale já jsem skutečně přesvědčen, že tomu tak je, že tato akce je toho skutečně důkazem. Ukazuje, že kostely nejsou nějakým skanzenem, kde se konají jen nějaké přísné náboženské rituály, ale že jde především o místo, kde žijí a setkávají se věřící lidé, a to s Bohem a také sami mezi sebou, kde vytvářejí společenství. Velkým projevem požehnaní této akce je určitě to, že na ní participují různé nenáboženské instituce a organizace, v našem místním měřítku tím myslím Město, spolky a místní vzdělávací instituce. Opakovaně nám na akci vystoupili loutkáři, učitelé ZUŠ, v rámci akce

je prezentován projekt Zmizelí sousedé, finanční a logistickou záštitu poskytuje Město Třešť. To vše je, alespoň pro mne, důkazem, že farnost a věřící jsou platnou součástí místní komunity a tato o ně stojí. Co je ještě důležité, návštěvníci akce v kostele potkávají své věřící sousedy (organizátory, obsluhu), o nichž možná věděli, nebo také třeba vůbec ne, že jsou věřícími, ale neviděli je třeba se k víře přiznat. Jedni i druzí tak mohou třeba překonat komunikační bariéry spojené se schopností prezentovat víru nebo životní postoje. Tak my, věřící, můžeme svědčit a hlavně tak můžeme navázat na svůj život v rodině, v místě bydliště a ve městě, když naše postoje buď budou vnímány okolím jako žité v souladu s vírou, nebo budeme působit pro své okolí směšně. To je největší deviza celé akce, a pokud někomu z nevěřících návštěvníků otevře oči a přivede ho k hlubšímu zamyšlení, je to příjemný bonus pro všechny, nikoli očekávaný a žádanou cíl akce.

Přeji nám všem proto závěrem tohoto zamyšlení vytrvalost a ještě více vydařených ročníků této akce a větší sblížení farnosti s životem ve městě.

Martin Šalanda

U SV. KUNHUTY V KOSTELCI SE OTEVŘELO JIŽ PODRUHÉ PŘI NOCI KOSTELŮ

Také v Kostelci se letos 23. května přišli do zdejšího kostela sv. Kunhuty podívat lidé, kteří do něho běžně nechodí. Noc kostelů uspořádali kostelečtí farníci s podporou otce Tomáše Cahy druhým rokem a oproti loňsku byl její program podstatně bohatší.

Kostel sv. Kunhuty, jehož vznik se datuje do 13. století, byl veřejnosti otevřen od 16. hodiny a během následujících přibližně dvou a půl hodin se přišlo podívat něco přes třicet zájemců, téměř výhradně místních. Připraveny pro ně byly dvě komentované prohlídky kostela s výkladem historie a přiblížením osobnosti sv. Kunhuty, s velkým úspěchem se setkal půlhodinový koncert zdejších dětí. Kdo měl zájem, si mohl zjistit datum svého

křtu v křestní matrice a podívat se na archeologický průzkum kostela a na projekt nového obětního stolu. Pro děti organizátorky přichystaly improvizovanou dílničku, kdy si mohli malí návštěvníci odnést domů vlastní výtvary z papíru. Pro dospělé příchozí byla po celou dobu připravena ochutnávka mešního vína s přiblížením jeho charakteristiky a další souvislosti, jako třeba kdo vlastně smí mešní víno vyrábět.

Nás praktikujících katolíků v Kostelci není nijak vysoký počet. Přesto chceme podobné akce s panem farářem pro veřejnost organizovat i do budoucna, jako např. Vánoční koncert a táboráky pro děti.

Michal Fohl

DUCHOVNÍ CVIČENÍ – VELEHRAD

Velehrad – jeho historie a význam je spojený s příchodem cisterciáků v roce 1205 na Velehrad, kde založili první cisterciánský klášter na Moravě. Od této doby význam Velehradu, a to nejen duchovní, rostl a překračoval pomyslnou hranici území, na kterém se nacházel. Najdete zde jeden z největších kostelů v České republice, který spolu s areálem bývalého kláštera tvoří nezaměnitelnou podobu tohoto významného poutního místa.

Ve dnech 10. 3. – 12. 3. letošního roku jsem se zúčastnil duchovního cvičení na Velehradě s panem Josefem Vrátilcem pro akolyty a kostelníky. Byl jsem zde již potřetí, ale tentokrát to mělo vysokou úroveň. Přednášky vedl rektor bohosloveckého semináře v Olomouci Vojtěch Šíma. Sdílel nám na úvod, že pochází z devíti sourozenců a 3 sourozenci se stali knězi.

Jeho přednášky trvaly 20 – 30 minut, ale měly hluboké myšlenky v jeho projevu. V krátkosti vás seznámím s jejich obsahem. Začal s tím, že nás Bůh neskonale miluje a promlouvá k nám prostřednictvím jeho Syna Ježíše Krista. Spoléhá na nás a je stále s námi ve všech situacích našeho života. Má o nás péči. Nechce nás trestat, neboť vidí do nitra každého člověka a má pochopení. Je třeba se mu otevřít a naše myšlenky by měly vždy směřovat k němu především v modlitbě. Bůh je vůdcem našeho života a snaží se nám pomáhat. Jeho láskyplné slovo k nám stále promlouvá a

vede. Jen je třeba mu pokorně naslouchat, ale ne fanaticky, aby naše víra nebyla bez lásky.

Jeho Syn Ježíš Kristus vytvořil nové společenství Božího lidu. Zde je opravdová láska a Boží království. Tuto lásku a krásu máme stále vytvářet a těšit se z ní. Křesťan má být poslem radosti a pokoje. Smutek je vnitřní prázdnotou našeho života. Ježíš je pravý paprsek světla v našem nitru, neboť nám přinesl radost a povzbuzení. Vše, co konáme, máme konat s Ježíšem v pravidelné modlitbě. Svěřit mu máme svou práci, starosti, neúspěchy, vztahy, problémy i radosti – prostě žít s Ním!

Vnitřní modlitba je prodlévání s Přitelem Ježíšem, s nímž se máme setkávat často a rádi, protože víme, že nás má tolik rád a je nám nablízku. Je důležité věřit, že skrze slovo na nás působí. K tomu je třeba pravidelnost. Pokud vytrváme, zjistíme, že skrze Jeho slovo nás vnitřně posiluje, proměňuje a obohacuje více, než jsme ochotni uvěřit.

Každý den jsme měli v místní kapli mši svatou a příležitost ke svátosti smíření. Velmi působivá byla křížová cesta s P. Vojtěchem Šíma v bazilice, která nás tolik obohatila a povzbudila.

Bohu patří upřímný dík za krásné tři dny zde strávené.

Pavel Kovář

KREV ZA KREV

Máme svobodu, máme skoro všechno... Máme možnost svou víru společně a veřejně vyznávat, účastnit se bohoslužeb, máme svátosti – nikdo nám je nebrání přijímat. Stojí za to občas si připomenout, že to není až taková samozřejmost, jak se může zdát. Přečtěte si jeden z řady pozoruhodných příběhů, které do sbírky „A já jsem s vámi i za železnou oponou“ sesbíral dnes již neznámý autor.

Stalo se to kdesi v Číně. Farní škola. Drobotina se žlutou pleť a šikmými očima pronáší slova modlitby. „Možná, že se všichni společně nahlas modlíme naposledy,“ myslí si malá Li. „Vždyť nikdo neví, co s námi bude...“ A s ještě větší pozorností myslí na to, co říká: „Chléb náš vezdejší dej nám dnes...“ V květnu byla Li u prvního svatého přijímání. Řekla Ježíškovi v hloubi své duše: „Dávej mi každý den tento chléb, aby má duše žila a byla zdravá.“ Od té doby přistupovala Li ke svatému přijímání denně, celkem již 47krát.

Náhle se otevírají dveře. Ve dveřích stojí komisař v doprovodu čtyř milicionářů. Vytáhne listinu, ostrým hlasem přečte několik vět a zamíří ke kříži, visícímu na zdi. Strhne ho, hodí na zem, dupe po něm a křičí: „Nová Čína už nemůže trpět takové pověry.“ Policistům přikáže, aby rozbili svatostánek. Obrátil se k množství lidí a řekl: „Teď uvidíme, zda se umí ten Váš Kristus bránit. Podívejte se, co s ním udělám.“ S těmito slovy vyhodil z ciboria na zem všechny hostie. Ohromený dav ustoupil. Li potlačila výkřik. Co to udělal s jejich Chlebem? Nečekala jako ostatní, že se z nebe ozve hrom. Pro svou víru nepotřebuje zázraky. Komisař se zlostně rozesmál: „Vidíte, že vaše náboženství jsou jen povídačky. Kdyby váš Kristus byl v tomto chlebě, nedovolil by mi, abych se mu vysmíval.“ „I Pilát se mu vysmíval,“ myslí si Li, „ale Kristus ho nezabil. Pan komisař dělá, co Pilát. A chléb na zemi, to je Kristus před soudem. Trpí? Jsem přesvědčena, že trpí.“ Li cítí, jak jí po tváři teou slzy až ke rtům. Jestli Kristus trpí, tedy trpí i ona. „A teď zmizte,“ řve komisař, „a běda tomu, kdo se odváží vrátit se do této jeskyně tmářských pověr!“ Za několik minut byl kostel prázdný, ne však úplně. Byl tu ještě otec

Lukáš, misionář, který byl schovaný na kůru v komoře, v níž byl větrací otvor do kostela. Čekal, až teroristé odejdou a modlil se, aby bylo možné sejít dolů a posbírat svaté hostie. O svůj život se nebal, ale šlo o životy jeho farníků, kteří ho schovali.

Náhle se otevřely dveře. Malá, asi desetiletá holčička vešla do kostela, poklonila se až k zemi, přiblížila se k oltáři, nahnula se a jazykem zvedla jednu hostii. Po krátké děkovné modlitbě odešla zase tak tiše, jak přišla. „To je Li,“ pomyslel si otec Lukáš s údivem. To od ní nečekal. „Pane Ježíši, jen at jí nechytí.“

Každé ráno, když svítalo, opakovala se stejná scéna: Malá holčička vešla, poklonila se k zemi, zvedla jazykem hostii a stejně tiše odešla. „Jen aby mohla posbírat všechny. Copak neví, že jich může posbírat naráz několik?“ Ne, to Li nevěděla. Sestra Eufrosina jí jasně řekla: „Jedna hostie denně stačí.“ A pak, tolik chtěla prodloužit své štěstí...

Na zemi už zůstala jen jedna hostie. Za úsvitu, tak jako vždy, vešla Li, přiblížila se k oltáři a klekla si. Otec Lukáš stěží zadržel výkřik. V otevřených dveřích stál policista, který mířil revolverem. Suchý zvuk a za ním následoval smích: „Ty malá mizerolo!“ Dítě upadlo. Otec Lukáš si myslel, že je mrtvá, ale za chvíli viděl, jak se pohnula k hostii a přitiskla k ní rty. Několik křečovitých pohybů a po nich nastal klid – zůstala bezvládně ležet před oltářem. Zachránila všechny hostie.

převzato z časopisu Milujte se! - zkráceno pro Věžník vybrala **Zuzana Nováková**

NA VYSOČINĚ

Klukanová, Ludmila

Umlčování tvůrčí inteligence. In: Komunismus na Vysočině. Stalo se v době nesvobody a třídní nenávisťi III / Jihlava : Parolaart, 2001

Na druhé – české straně naší Vysočiny žil, ve stejné době a ve stejné poúnorové samotě, jiný náš básník, překladatel a grafik Bohuslav Reynek (1892 Petrkov /u Havl. Brodu/ - 1971 Petrkov).

Bohuslav Reynek mohl svým původem v tomto sborníku patřit i do kapitoly o likvidaci venkova – byl jediným dítětem petrkovského statkáře. Po vystudování reálky v Jihlavě začal studovat na Českém učení technickém v Praze, obor však byl příliš vzdálen jeho zájmům, vrátil se do Petrkovy a pracoval na statku jako adjunkt, ale velmi brzy (1912 – 1914) se dává na dráhu umělce. Ve Francii nachází svoji ženu, žije dlouho střídavě v Petrkově a Francii a za 2. světové války je ze svého statku vyhnán Němci, po válce se vrací, ale v roce 1949 je statek znárodněn a Bohuslav Reynek na něm pracuje až do roku 1957 jako zemědělský dělník. Na statku také až do své smrti zůstává bydlet a noř se do své samoty.

Na počátku jeho umělecké dráhy je jeho poezie, jako hluboce věřícího křesťana, výpovědí o životě, který je cestou k Bohu, stejně se to projevuje v jeho grafikách, jimž se věnoval od 30.let – z básnických sbírek to jsou Žízň, Smutek země, Rybí šupiny, Had na sněhu a další. V padesátých letech se mu pak svět jeví jako samá destrukce, zešílení zloby a útěk před Bohem – sbírky Snih na zápraží a Mráz v okně vycházejí v oblevě roku 1969, v šedesátých letech má i několik výstav. Poslední jeho sbírkou je Odlet vlaštovek – verše z let 1969 – 1971 – vychází nejdříve v Mnichově roku 1980, u nás v roce 1989.

Oba básníci (Jakub Deml), zamilování do svého rodného kraje, vnímají všechno v něm jako dobré dílo Stvořitele a upínají se celou svou duší ke křesťanskému pojetí života, museli ve svém stáří stát proti době, která podávala zlu obě ruce. Do jejich pozdní poezie tak vstoupila úzkost a bolest z takového světa.

Takto postižených z naší Vysočiny je ještě mnoho. Jan Zahradníček, Jan Dokulil, Josef

Suchý, Bedřich Suchý, Miloš Dvořák, Josef Zvěřina, Růžena Vacková, Jan Zábrana, Ivan Martin Jirous, Jaroslav Šlezinger, Bohuslav Martinů.

Tento výpis jsem vypsál proto, poněvadž jsem z dalších zpráv zjistil, že Bohuslavova maminka pocházela z Třeště, kdy Váňovský mlýn se vším všudy obhospodařovali Divišové (cca 19.stol.). Podrobnosti o rodu Divišů a hospodářů na Váňovském mlýně viz Vlastivědný sborník Třeště a okolí, ročník 2012. Tedy nějaké ty geny z Třeště...

- BV -

MATKA A CIZINEC JAN ČAREK

*Kolikrát, matko, sečete jetel na večerní stráni,
a přijde k vám člověk neznámý, bosý,
polituje žil strhaných, polituje rozpukaných dlaní,
sám za vás chopí se kosy,
zdaleka přišel, odejde do daleka,
Bůh ví, co bylo to za člověka.*

*Vy, matko, víte, že nadarmo není tolik bájí,
že Ježíš Kristus nesedí na nebesích,
ale mezi lidem bloudí zbožnými kraji,
s rolníky pracuje na polích, s drvoštěpy v lesích,
někdy je pastevcem u sedláka,
někdy vtělí se do žebráka,
zdaleka přijde, odejde do daleka,
a nikdo neví, co bylo to za člověka.*

*Až jednou, matko, uprostřed horkého léta
sbíratí budeš na poli klasy,
sestoupí on k tobě z andělské výše,
sám Ježíš Kristus,
za ruku vezme tě, bílé ti pohladí vlasy
a řekne tiše,
jako by vlna poslední obilím vlála:
Poď ke mně, ženo, odpočiň,
dosti jsi pracovala.*

*pro Věžník vybral
- BV -*

„POTÁBOROVĚ-PŘEDTÁBOROVÝ“ VÍKEND V MĚŘÍNĚ

Poslední březnový víkend se děti prvního a druhého stupně ZŠ z třeštské a kněžické farnosti zúčastnily společného víkendu na faře v Měříně. Faru ne přímo v blízkém Měříně jsme vybrali z kapacitních důvodů, neboť jsme očekávali okolo padesáti účastníků. V odhadech jsme se příliš nemýlili. Sešlo se téměř 25 dětí z Třeště a okolí a více než 25 dětí z Kněžic. Nás, jež jsme připravovali program, bylo 14.

V pátečních odpoledních hodinách jsme se s první částí dětí sešli na autobusovém nádraží v Třešti, odkud jsme vyrazili autobusem přes Kněžice, abychom přibráli zbylou polovinu pasażerů, do Měřína.

Po příjezdu na tamější faru jsme se ubytovali a následně se shromáždili ve velkém sále, abychom se společně seznámili. Zapamatovat si tolik nových jmen a obličejů nebylo úplně jednoduché. Každé z dětí si na podlaze v sále našlo kar-

tičku se svým jménem, na jejíž druhé straně byla nakreslena část z lodi. Úkolem bylo složit obrazy šesti odlišných lodí, čímž se děti zároveň rozdělily do družstev. Každé lodi byla přidělena barva a dva vedoucí. Poschovávané vedoucí měla družstva v objektu fary najít... Poté jsme se opět sešli v sále, kde jsme hráli hry.

Vzhledem k tomu, že se čas posunul k pozdním večerním hodinám, následovala noční hra. Jednotlivé skupinky se v časových intervalech ztratily společně s jedním z vedoucích ve tmě. Po nějaké době chůze si všimly zářících plamínek, lemujících okraje cest. Tato světla poté následovaly. Došly na místo, na kterém našly „létající lampiony“, jež vypustily vzhůru k noční obloze. Následně se vydaly na hřbitov, od něhož již byly nasměrovány do úplného cíle, na faru, kde mezitím hrály děti, které nebyly na trase, hry... Po tom, co všechna druž-

stva absolvovala noční procházku, nastal čas spánku.

Druhý den jsme si po snídani zahráli tradiční hru Trojnožku, která nesmí na žádné akci chybět. Les, ve kterém jsme si rozdělili naše území, se nacházel za Měřínem. Cesta k místu konání hry nám zabrala asi půl hodiny času. Cestu jsme si zpeštili Povodní, Nálety či Bombami... Po obědě jsme si mohli odpočinout v rámci poledního klidu. Navštívit nás přijel pan farář s Martinem, kteří s námi vyrazili na procházku za Měřín, kde byl start naší odpolední hry, Šípkované. Děti se vydaly v družstvech vstříc prozatím neznámému cíli. Cestou hledaly papírky s úkoly, které plnily. V cíli, na Dědkově hoře, jsme si opekli na ohni buřty, zahráli pár písniček na kytaru a přišel i čas pohádky. Jelikož se v lese začalo šerit, vyšli jsme, tentokrát společně, na faru. Cestou nás dostihla tma, a tak byla naše noční výprava poměrně dobrodružná. Mladší děti odvezli na faru vedoucí auty. Starší účastníci pak byli odměněni procházkou pod jasnou hvězdnou noční oblohou... Téměř všichni se cítili unavení, a tak faře zanedlouho panovalo pouze ticho. V noci se měnil čas, čímž jsme přišli o hodinu spánku.

Po nedělní mši svate následovala Sran-doolympiáda. Děti si vyzkoušely se zavázanýma očima poznávat tvary vyrobené z kartiček. Zjistily, jak obtížná může být práce s nití, a že ani hod šípkami nebo pohledem není tak jednoduchý, jak se na první pohled jeví. Vyzkoušely si též nandat zimní řetězy na kolo u auta. U jiného stanoviště si mohly vyzkoušet hlavolamy ze zápalek, u dalšího trefovaly víčka od PET láhví do plat na vejce a také se ujistily, že zapojovat logické myšlení (ve strategické hře, kde měnily pozice, díky čemuž se dostaly z jednoho místa na druhé) v neděli není také tak snadné jako ve všední den...

Po nedělním obědě jsme si začali balit věci, abychom před odjezdem stihli uklidit faru. Poté už na nás čekal autobus.

Celý víkend nám přálo počasí, které mělo velký podíl na tom, že se víkend vydařil dle plánu.

Díky všem, kteří se víkendů zúčastnili :)

Více fotografií naleznete na: http://tabor.orelkezi-ce.cz/?page_id=570

Mrazička

DIECÉZNÍ VÝLET MINISTRANTŮ DO KNĚŽSKÉHO SEMINÁŘE V OLOMOUCI

V sobotu 10. května jsme se zúčastnili Ministrantského dne naší diecéze, který pro nás připravili seminaristé z Olomouce. Protože cesta do Olomouce je dlouhá a měli jsme tam být hned po osmé ráno, tak jsme si museli přivstat a odjíždějí jsme již o půl šesté.

Farnosti, které má na starosti náš pan farář Tomáš Caha, reprezentovalo 17 ministrantů (Třešť - 13, Růžená - 3, Kostelec - 1). Z našeho děkanátu ještě jeli ministranti z Batelova, Luk, Ka-

menice, Brtnice a pan farář Roman Strossa. Téměř se podařilo zaplnit autobus. Smutné je, že z padesátitisícové Jihlavy nejel nikdo, přestože je daleko početnější jak všechny již zmíněné obce.

Do Olomouce k výstavišti jsme přijeli v osm hodin a poté jsme přes Dolní náměstí přišli mezi prvními do semináře, kde se ministranti rozdělili podle věku a do různých týmů. My starší (od šestnácti let) jsme měli zvláštní program, o kterém budu hovořit později. Mladší ministranti

až do čtvrté odpolední byli pod dohledem jednotlivých seminaristů, kteří s nimi šli na mši svatou a po obědě s nimi chodili v parku po stanovištích, kde ministranti soutěžili a získávali body do Velké hry.

My starší ministranti jsme se sešli ve velké aule, kde byl pro nás připravený speciální program. Měli jsme ještě čas před začátkem programu, tak jsme se my čtyři zašli podívat po centru Olomouce, která je jedním z nejstarších sídel v České republice. Podle archeologických nálezů v centru města se jeví, že lidé, narodili od jiných center Velké Moravy, tu žili nepřetržitě i po roce 906, kdy byla Velká Morava rozvrácená nájedzy Madarů. A nezanikla jako sídla v Dolnomoravském úvalu.

V deset hodin začala v kostele sv. Michala mše svatá, kterou sloužil otec biskup Vojtěch spolu s desítkami kněží naší diecéze. Hned po mši svaté jsme stáli před kostelem a vyhlíželi jsme naše ministranty, jak se svými týmy vycházejí z kostela. Každý tým měl svoji vlajku, na které byl napsán název týmu pojmenovaný po nějakém svatém. Když vyšel Martinův tým z kostela, v ruce nesl vlajku svého týmu náš zástupce. Ovšem i ostatní kluci chtěli také nést vlajku, tak je Martin rychle srovnal a vysvětlil jim, že on je ten lídr a vlajkonoš. Nám se podlamovala kolena smíchy, když jsme to viděli.

Po obědě, o kterém jsem netušil, že vůbec bude, jsme my čtyři šli na přednášku P. Romana Kubína. Přednáška byla na téma, jak vést ministranty. Nebyl to manuál, tohle dělej takhle, ale byly to otázky, podněty, které by si měl každý, kdo vede nějakou skupinu, položit a přemýšlet o nich. Myslím si, že to bylo podnětné, inspirující a mě osobně ta přednáška mile překvapila a dlouho jsem o ní přemýšlel.

V závěru vystoupil P. Vojtěch Knotek z Rudíkova, který má na starosti ministranty v naší diecézi, a pro ty, co neznají jím pořádané vzdělávací kurzy pro vedoucí, je představil a pozval nás na další kurz.

Od jedné následovala přednáška otce biskupa. Když jsem zjistil, že tématem přednášky je výběr povolání, tak jsem si říkal, proč jsem sem lezl. Hned na začátku začal biskup vtipkem, když se zeptal, jestli je někomu zima? Jeden kolega se asi z recese přihlásil a biskup vůbec neváhal a půjčil mu svoje sako. Tak tím nás rozesmál a řekl bych, že zároveň odstranil bariéru mezi přednášejícím a posluchači. Jak jsem byl po úvodním představení tématu zklamaný, tak poté jsem byl o to více mile překvapený z přednášky. Jednak stylem, když přednáška nebyla ve stylu pan profesor a žáci, ale byla ve velmi příjemné atmosféře. Jako by byl jedním z nás, ministrantů, a nebyl to biskup. Zároveň mě potěšil i obsah. Nebyl to jakýsi nábor

do semináře, který jsem na začátku očekával, ale hovořil například o sobě, jak on chodil s holkou a jak bylo pro ně těžké, když jí říkal, že se necítí na vztah a podal si přihlášku do semináře.

Asi nejvíce se mi líbilo, že když přišlo k otázkám na otce biskupa, tak to nebyly otázky jako na setkání mládeže v Brně. Potěšilo mě, že jsem po x-té neslyšel, jak jel vlakem do semináře za minulého režimu, co má rád k jídlu apod. Ale byly to otázky jak ze života, hlavně co se týče vztahů ministrantů s opačným pohlavím, a pak i docela složité teologické dotazy, např. na predestinaci, o Panně Marii atd. Na závěr přidal vtipný zážitek ze života, kterým opět rozesmál celý sál.

Po přednáškách jsme všichni společně vyrazili ke katedrále sv. Václava, kde byla pro nás připravená exkurze, prošli jsme jak velké presbyterium s nádhernými barokními lavicemi, tak i rozsáhlou kryptu pod presbyteriem. Nejvíce mě

zaujala komentovaná přednáška stavebních prvků katedrály.

Na závěr jsme přišli na dvůr semináře, kde už byli i mladší ministranti, a začalo vyhlášení výsledků celodenní hry. Dařilo se i našim ministrantům. Ondra s Františkem se umístili se svým týmem na pěkném třetím místě. Daniel a Adam na druhém místě. Míša, Štěpán a Lukáš z Kostelce vyhráli v nejmladší kategorii do devíti let.

Po závěrečném požehnání otce biskupa jsme se rozjeli do svých farností, rodin. Celkem se sjelo do Olomouce 497 ministrantů z naší diecéze. Když jsem se ptal mladších ministrantů, jak se jim v semináři líbilo, tak zaznívaly jenom pozitivní reakce. A já se musím přidat. Program pro starší ministranty byl na vysoké úrovni, líbil se mi a mile mě i překvapil.

Josef Kolba

JEDEN DEN NA PETROVĚ

Reportáž z pera přímých účastníků nám přibliží, co děti společně s doprovodem dospělých prožily 29.5., kdy se vydaly na výlet do Brna.

Nejmladší děti – z prvních až třetích tříd – šly po oranžové trase, která byla připravena na Špilberku. Na osmi stanovištích měly děti možnost seznámit se se svatou Ludmilou, svatou Zdislavou, se svatým Vojtěchem, svatým Janem Nepomuckým, svatým Václavem, se svatou Anežkou Českou, se svatým Prokopem a se svatým Klementem Maria Hofbauerem. Od jedenácti do čtrnácti hodin se na každém stanovišti vystřídalo 12 skupinek dětí z různých koutů brněnské diecéze.

Po příchodu na stanoviště si děti nejprve vyslechly něco o životě svatého, poté šly plnit úkol vztahující se k dané postavě a nakonec si měly zapamatovat větu, která vystihuje jeho život. Např. u svaté Anežky to byla věta: Největším bohatstvím je pomáhat druhým. Svatou Ludmilu měly děti nejprve pozdravovat od jejího vnuka – sv. Václava a po vyslechnutí jejího životopisu si zahrály

hru Ludmila řekla.../obdoba hry Kuba řekl.../. U svaté Zdislavy měly holky poznávat léčivé bylinky, kluci se zase střefovali míčky do medvěda, který svatou Zdislavu napadl. U svaté Anežky České si děti vyzkoušely ošetřování nemocného – dva kamarádi obvázáli toho třetího /raněného/ a doprovodili ho do špitálu, kde se uzdravil. U svatého Klementa M. Hofbauera, který byl povoláním pekař, se děti snažily spočítat, kolik je na obrázku druhů pečiva.

Po projití všech stanovišť se všichni přesunuli do Denisových sadů, kde proběhlo zakončení, rozloučení se všemi svěťci a požehnání otce biskupa. O půl čtvrté jsme se všichni usadili do autobusu a plni krásných zážitků jsme vyrazili k domovu.

Zuzana Nováková

4. – 6. ročník

Děti zdolávaly devět stanovišť v areálu Špilberka. Dozvěděly se zajímavosti ze života svatého Filipa Neri, blahoslovené Matky Terezy,

svatého Tomáše Mora, svatého Jana Bosca, svatě Alžběty Durynské, svatého Františka Xaverského, svatého Jana Nepomuka Neumanna, svatého Patrika a svatého Jana Pavla II. Při mnoha úkolech si procvičily logiku, pohotovost, také matematiku a hlavně tělesnou zdatnost. Nevadil jim ani déšť, domů se vracely nadšené a spokojené.

Anežka Kesslerová

Ve čtvrtek 29. května jsme společně vyrazili do Brna na akci Jeden den na Petrově.

Začali jsme mši svatou v katedrále svatých Petra a Pavla s otcem biskupem.

Mottem letošního setkání bylo „Svatí jsou darem pro svět“.

Hned po mši se nám představila celá řada světců a světic, se kterými jsme se pak po celou dobu setkávali na jednotlivých stanovištích. My v červené skupince jsme se například na první zastávce setkali s blahoslaveným Pierem Giorgiem Frassatim. Jelikož je patronem horolezců, byly zde připraveny různé lanové překážky. Osobně jsme se setkali s otcem biskupem. Dále bylo naším úkolem udělat rozhovor se svatým Maxmiliánem Kolbem a svatý Padre Pio nám svým životem ukázal, že člověku stačí ke štěstí

Bůh a jeho nejmocnější zbraní je modlitba. Poznali jsme ještě mnoho dalších svatých.

Při závěru v Denisových sadech byla celá naše skupinka mile potěšena, když jsme se dozvěděli, že jsme dosáhli největšího počtu bodů. Nakonec se s námi světcí rozloučili, otec biskup nám požehnal a šli jsme k autobusu.

Domů jsme dorazili sice promočení, protože celý den přšelo, ale se spoustou krásných zážitků a nových zkušeností, a to i s Evčou, která málem odjela s telčskou farností :-).

Veronika Perníčková
Veronika Fridrichovská

POZVÁNKA DO KINA

Před časem jsem se v Jihlavě před kinem Dukla díval na programovou vývěsku. „Á, tohle asi budou promítat jenom pro „kostelníky“. „Jakže?“ ptá se druhý. „No na to budou chodit jenom ti pobožní.“ Zbystřil jsem pozornost, abych zjistil, o co jde, a doma jsem si honem na internetu vyhledal, o čem že ten chystaný film s názvem Poslední vrchol bude.

Internet mi řekl, že se tedy jedná o dílo nadaného a všestranného režiséra, kterého zaujal životní příběh jednoho španělského kněze do té míry, že se rozhodl zprvu o něm natočit kratičký dokumentární film. S knězem se seznámil a po jeho tragické, předčasné smrti se rozhodl, že tento dokument rozšíří na celovečerní. Film jsem zhlédl a ušasl jsem: Ač dílo nese základní zna-

ky dokumentárního filmu, rozhodně není nudný, spíše naopak. Kupodivu snese všechna měřítka jak umělecká, tak i co do řemeslného zpracování. Silně zvětšené záběry obličejů, takřka přes celé plátno, budí dojem, že vám aktéři dýchají do obličeje, rozhovory zkrácené až k podstatě věci hýří vtipem. K tomu hip hop hudba, MTV styl, zkrátka vše, co ucho i oko diváka běžně venku mimo kino pocítuje a slyší. Vše ale plyne samozřejmě a bez křečí. Divák se zkrátka nenudí, i když všechny ty ostré střihy a efektní záběry přejdou do poloh odlišných budících zamyšlení...

Pravdou je, že kriticky uvažující divák, který není praktikující věřící, může dílo posoudit jako ódu na jednu postavu, ódu vytrvalou a jednostrannou. Ono totiž zůstat nedotčen soudobou vlnou, která toleruje bulvár, kultura, které spíše vadí, že je chválen člověk, který dělá něco dobrého, v ní příběh, kde je kladně vyzdvihován hrdina, to nemá divák jednoduché. Zkrátka pochválit kněze se nenosí a nanést na tuto profesi tuny bláta není nic nepatřičného, protože špinit druhé jaksi tak nějak patří k běhu života.

O tom všem španělský režisér Juan Manuel Cottello, ženatý, tři děti, scenárista, herec, tvůrce filmů širokého sortimentu, také zábavných filmů, samozřejmě ví. A vtipně, úsměvně jako příjemný uvaděč, to s diváky nezakrytě ale zejména

vtipně rozebírá. On se totiž vůbec nestydí za to, že byl postavou mladého ambiciózního profesora, filozofa, horolezce a světa div se, ještě k tomu kněze, hluboce ovlivněn. Byl jím zaujat natolik, že původní soukromě pojatý dokument rozšířil na celovečerní film, který zaujal nejen světovou diváckou veřejnost, ale při své divácké atraktivitě byl vyroben s velmi nízkými náklady. A co víc, byl celosvětově úspěšný nejen umělecky, divácky, ale zejména komerčně.

Divák závěrem pozná, že toto filmové dílo není jenom oslava jednoho člověka, Patera Pabla Domingueze Prieta. Je to oslava toho, že i dnešní člověk se může pro něco nejen nadchnout, ale i něco ze sebe pro druhé vydat a pro někoho obětovat. Je to prostě oslava Kristova kněžství, ke kterému mohou, stejně jako uvedený páter, být povoláni i druzí lidé...

Rozhodně si film nenechte ujít. A také mám jedno doporučení. Nedívejte se na tento film přes obrazovky televizorů či počítačů. Film nutně počítá s velkým formátem a svým provedením touží po vaší přítomnosti. V kinosále, protože vás svými důvěrnými záběry vtáhne do příběhu. Za odměnu budete odměněni silným pozitivním zážitkem.

Jan A. Zach

DOPORUČENÍ PANA FARÁŘE OTCE TOMÁŠE

**Film Poslední vrchol v kině Máj v Třebí
28. 6. 2014 v 19:30 hodin**

Informace

Rok: 2010
Délka: 82 min
Vznik: Španělsko
Cena: 90 Kč
Žánr: dokument s titulky

Pablo Domínguez Prieto, španělský kněz překypující radostí, s velkou zálibou v horolezectví, věděl, že zemře mladý a přál si, aby to bylo v horách. Odevzdal svůj život Bohu a Bůh přijal jeho nabídku. Ve 42 letech umírá při sestupu hory Moncayo. Pablo byl znám a milován velkým počtem osob, které o tom svědčí po jeho smrti.

Última Cima ukazuje, jak hlubokou stopu může zanechat dobrý kněz v lidech, se kterými se setkává, a vyvolává u diváka neodbytnou otázku: Mohl bych tak žít i já?

<http://poslednivrchol.cz/>

DIÁŘ OTCE TOMÁŠE

15.6.	10:00	poutní slavnost v Třešticích ke sv. Antonínovi	16.7.	Kostelní Vydří - kněžská pout'
21.6.	18:00	Růžená - mše sv. s nedělní platností	20.7.-25.7.	cyklovýlet mládeže do České Kanady
22.6.	10:30	Slavnost Božího Těla - poutní slavnost v Kostelci u Jihlavy	27.7.	Růžená - poutní slavnost ke sv. Marii Magdaléně
22.6.		cyklovýlet mládeže JITTRa ke kapličce sv. Karla u Telče	15.8.	Slavnost Nanebevzetí Panny Marie 18:00 Třešť
24.6.	18:00	Slavnost Narození sv. Jana Křtitele - Třešť - mše sv. Vranov u Brna - den za posvěcení kněží, setkání kněží s biskupem	17.8.	11:30 Salavice - poutní slavnost
26.6.	17:30	Růžená - mše svatá ze Slavnosti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova	17.-23.8.	Celostátní setkání animátorů v Třešti
	18:30	táborák v Růženě na zakončení školního roku	20.8.	13:30 památník padlých z 1. světové války Na Hrázi - připomínka stoletého výročí začátku 1. světové války, modlitba za mír ve světě (povede biskup Pavel Posád)
27.6.	18:00	Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova - Třešť - mše sv.	27.8.	18:00 mše sv. u obrázku Panny Marie Královny za město a nad městem (v případě příznivého počasí)
	19:00	Třešť - táborák na zakončení školního roku	30.8.	pouť na kole od kostelů ke kapličkám, kolem křížků v okolí Třeště a Batelova
29.6.	15:00	táborák v Kostelci na faře	5.9.	18:00 Třešť - mše sv. na zahájení nového školního roku za žáky a učitele a poté táborák na faře
5.7.	08:00	Slavnost sv. Cyrila a Metoděje Třešť	13.9.	10:00 Kostelec - svěcení nového obětního stolu a ambonu brněnským biskupem
	10:00	Růžená	14.9.	11:15 Lovětín - poutní slavnost
	17:00	Kostelec	20.9.	Podzimní Jitro hry v Kněžčicích
5.-15.7.		letní tábor mladších a starších dětí	21.9. nebo 28.9.	farní den (v měsíci červenci bude upřesněno)
12.7.	10:30	mše sv. u pramene Dyje u Panenské Rozsíčky (celebruje P. Jan Krbec)		

NÁRODNÍ POUŤ RODIN

Milé rodiny, Česká biskupská konference vás srdečně zve na Národní pouť rodin, která se bude konat 29.–30. srpna 2014 ve Žďáru nad Sázavou v areálu zámku.

Pouť je určena nejen rodinám s malými dětmi, ale všem, kdo chtějí užitečně a příjemně prožít poslední prázdninový víkend. S nabídkou bohatého programu je možno se seznámit na letáčcích i na webových stránkách www.narodnipoutrocin.cz, kde budou po-

stupně zveřejňovány všechny související informace.

K přípravě na pouť najdete na těchto webových stránkách také katecheze pro děti, mládež i rodiče, které mohou být povzbuzením i pro ty z vás, kteří se z jakýchkoli důvodů nebudete moci pouti zúčastnit.

Cílem Národní pouti rodin je v rámci oslav Roku rodiny vzájemně se sdílet, inspirovat a přispět k odvaze prohlubovat společenství církve, které je stálým místem pozvání pro všechny.

PŘÍBĚHY OBRÁCENÍ V ČESKÉ TELEVIZI

Česká televize přináší na obrazovky ČT2 neobvyklý časosběrný dokument o lidech, kteří prošli duchovní konverzí. Šestidílný cyklus Příběhy obrácení vysílá od 25. května 2014 vždy v neděli v 17:45.

Rok sledovali dokumentaristé šestici mladých lidí, kteří byli na počátku své duchovní cesty a nebáli se k tomu přizvat televizní kamery. Diváci tak mají možnost prožít s nimi významné životní okamžiky i chvíle plné pochybností.

Příběhy obrácení jsou unikátní šestidílnou docu-soap o tom, jak víra mění životy. Tento oblíbený televizní formát využili tvůrci i proto, že díky němu mohli vytvářet situace, do kterých by se protagonisté cyklu jinak nikdy nedostali. Příkladem je třeba účast na společných natáčeních, během kterých se zástupci pěti různých vyznání setkali na neutrální půdě. „Účastníci našeho cyklu měli po celý rok k dispozici malé kamery, které umožnily zachytit momenty, které by se s velkým štábem pořídily jen velmi těžko,“ říká jeden z režisérů Ladislav Cmíral, který má s formátem docu-soap zkušenosti z úspěšného cyklu ČT Ptáčata.

„Nehledáme podstatu víry, ale její zcela konkrétní projevy a dopady na člověka a jeho život,“ přibližuje záměr pořadu autor scénáře Josef Fišer. K natáčení tvůrci přizvali například klavíristu Petra, který se rozhodl konvertovat k judaismu,

Dana, kterého oslovila římsko-katolická církev nebo vyznavačku islámu Aišu a další mladé lidi. Jejich příběhy ukazují, že konverze se v každém náboženství liší. Někde je to pouze moment rozhodnutí pro danou víru, jinde několikaletý proces. „Tento dokument je hlavně výpovědí o tom, jak důležitou roli hraje v našich životech duchovní uspokojení,“ dodává Fišer.

„Pořad ukazuje, jak na sebe reagují lidé různých vyznání,“ zamýšlí se dramaturgyně a režisérka Michaela Rozbrojová a doplňuje: „Naši protagonisté mají obrovský zájem jeden o druhého, ptají se na všechno, co jim není v jiném náboženství jasné, a ukazují, že každá víra je vlastně jen jinou cestou k Bohu.“ Pořad je zároveň plný překvapivých situací. „Tím, že se v něm prolínají naprosto odlišné světy protagonistů, není v něm nouze ani o štvátnatě a nadmíru zajímavé debaty,“ zve diváky k obrazovkám režisér Petr Kotrla.

Dokument je zároveň i sondou do současného náboženského života u nás. Zatím ale ne úplnou. „Stejný tvůrčí tým proto už nyní připravuje další pořady, které by měly téma konverze a života s vírou dále prohloubit,“ slibuje kreativní producent Patrick Diviš.

Hana Orošová
tisková mluvčí TS Brno

POUŤ K PRAMENŮM

„Kamkoli se řeka dostane, oživnou všichni živočichové... a vše se uzdraví... neboť voda bude vytékat ze svatyně.“ (Ez 47,9)

U PRAMENE ŘEKY DYJE - na louce blízko Panenské Rozsíčky u Třeště - 12. července 2014

10:00 růženec za 90 měst a obcí, jimiž Dyje protéká na Moravě a za 10 v Rakousku (Brněnská diecéze je asi z 97 % povodím řeky Dyje)

10:30 mše sv. s požehnáním vody, oslavuje P. Jan Krbec, rodák z Třeště (požehnanou vodu je možné si odnést domů)

Stoličky na sezení vzít s sebou! | www.farnostznojmo.cz

MARIÁNSKÉ BOHOSLUŽBY

Od května letošního roku 2014 byla v Jihlavě u sv. Jakuba obnovena tradice pravidelných mariánských bohoslužeb u milostné sochy Piety v kapli Bolestné Panny Marie. Tradice bohoslužeb sahá na tomto místě do počátku 18. století. Centrem kaple je mistrovské gotické dílo - sousoší Piety z roku kolem 1330.

Bohoslužby se od května letošního roku konají již pravidelně - každé pondělí v 8:00 hodin, v období teplejších měsíců roku, tzn. od května do října.

Více k tématu najdete ve dvou obsáhlejších příspěvcích:

- PhDr. Jindřich Zdeněk Charouz, ThD., O.Praem.: Počátky zbožné úcty svatojakubské Piety
- ThLic. Petr Ivan Božik, O.Praem.: Krátce k historii a současnosti kaple Bolestné Panny Marie

Oba příspěvky najdete na webu farnosti www.svjakub.cz.

*Petr Ivan Božik
farář*

MISIJNÍ MATERIÁLY

Na Zelený čtvrtek se recepce brněnské-
ho biskupství (Petrov 5) stala zároveň obnovným „kontaktním centrem Papežských misijních děl pro brněnskou diecézi“. Příchozím může nabídnout širokou škálu aktuálních misijních materiálů, v případě potřeby může sloužit jako přestupní stanice pro zapůjčení misijních výstav, předání většího množství dřívě objednaných materiálů, Misijních kalendářů apod.

Své dotazy, nápady, připomínky ohledně PMD obecně, ale i konkrétní objednávky na misijní besedy, zapůjčení misijních výstav, dotazy ohledně nabídky misijních akcí v regionu, inspirace pro jejich pořádání, zakládání Misijních klubek apod. můžete i nadále adresovat na diecézní ředitelku PMD pro brněnskou diecézi na adresu jana.zehnalova@gmail.com, tel. 777968411.

ZPOVĚDNÍ SLUŽBY V BRNĚ

Z důvodu rekonstrukce bude kostel sv. Maří Magdaleny v Brně od pondělí 16. června 2014 do soboty 13. září 2014 uzavřen. Během této doby bude stálá zповědní služba zajištěna ve zповědní místnosti v katedrále sv. Petra a Pavla na Petrově, a to v obvyklém rozsahu, tedy v pracovní dny pondělí až pátek od 9.00 do 16.30 hodin.

Více zde <http://www.biskupstvi.cz/zpovedni-sluzba>.

CITÁTY PAPEŽE FRANTIŠKA V TAJENCE POSTNÍ SOUTĚŽE

- *S Kristem srdce nikdy nestárne.*
- *Trpělivost Boží v nás budí odvahu prosit jej o odpuštění.*
- *Bůh je víc než zlo. Kristovo vzkříšení je naše největší jistota.*
- *Víra není ozdoba, nýbrž síla duše.*
- *Láska Boží není na dobu určitou.*
- *Neexistuje životní kříž, který by Pán nesdílel s námi.*

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

1. sv. přijímání:

Michael Bambula, Mikuláš Zach,
Šimon Kysela, Adéla Pospíchalová,
Kristýna Pospíchalová, Karolína
Šmídová, Natálie Krejčová,
Karolína Nešporová, Jolana Štanclová,
Simona Bojčuková, Anna Dolská,
Veronika Prášková

Křty:

Beata Anna Melounová

Svatba:

Martin Burda a Gabriela Paclíková